

TEMPORA

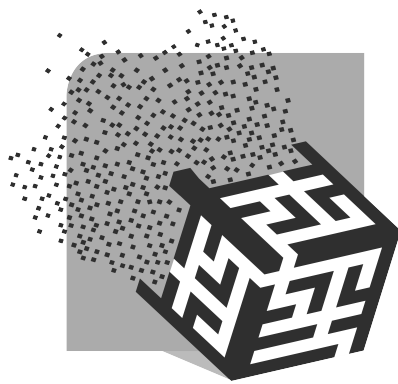
ISBN: 9789403662367

Covertekening: Zeynep Baykoz

Tekening achterflap: Niyah Schneider

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

A-Maze Beringen

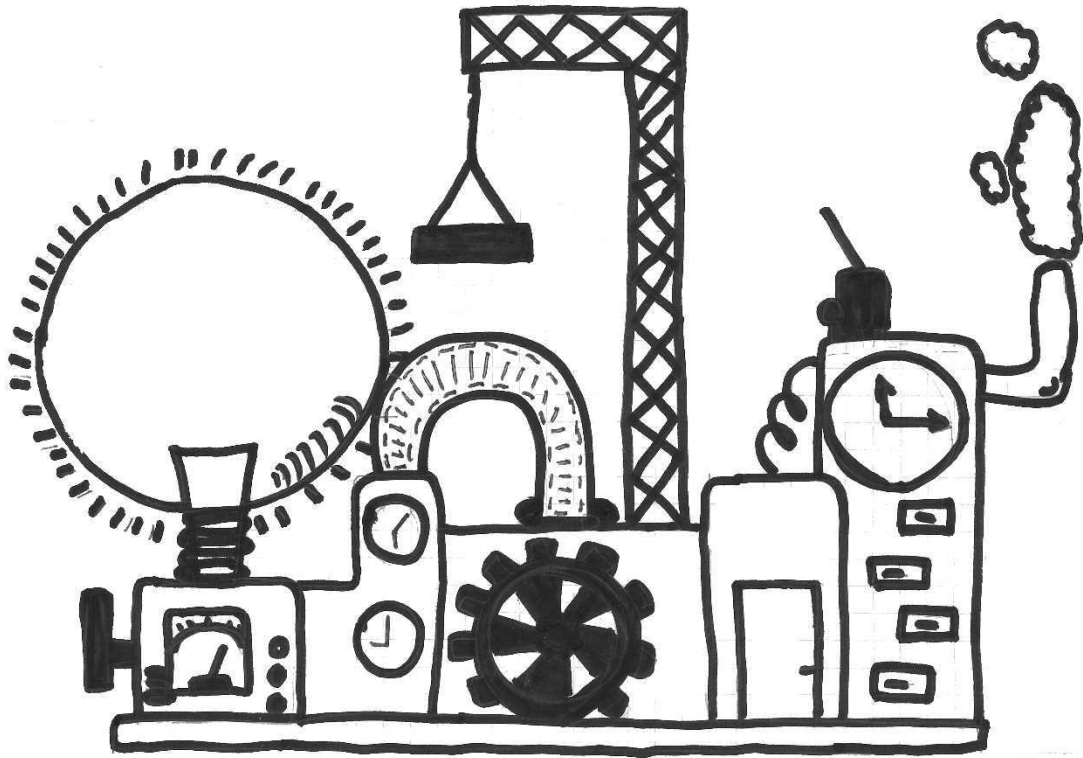

TEMPORA

A-Maze ft. Erik Persoons

Inhoudstafel

 Bloederig tijdstip (Azra, Gökçe en Sevi)	7
 De Toevalsklok (Jonatan).....	21
 De Tijdlus (Febe en Liara).....	33
 De Tijdwezens (Luka).....	39
 Te weinig tijd (Helder, Mattijs, Maxime en Nout)	47
 Verloren in de tijd (Jinthe)	51
 De Prehistorie (Bas)	63
 Timeturner (Abdurrahman, Aryan, Dieuwke, Elise, Iyuna, Kamiel, Mattia, Sam, Teagane, Wannes en Zahid)	79
 Dankwoord	115

(tekening van Ella Jaspers)

Bloederig tijdstip

Mila en haar ouders zijn net verhuisd. Het regent heel hard, het bliksemt fel. Mila kijkt rond in het nieuwe huis, maar weet niet wat ze er van moet denken. Ze gaat via de trap naar de bovenverdieping en weet al welke kamer ze wilt. Mila opent de deur. Ze valt over een grote doos die ze niet heeft gezien omdat ze nieuwsgierig rondkijkt. Als ze opstaat zijn haar handen kleverig en nat. Ze voelt waterdruppels op haar hoofd vallen. Verwonderd kijkt ze naar boven en ziet een lek. Zuchtend kijkt ze rond en ziet een muis in een hoek van de kamer wegschieten. Ze loopt gillend naar beneden. Haar papa en mama zijn nog aan het uitpakken in de woonkamer.

”Ik vind het hier afschuwelijk en walgelijk. Ik wil terug naar ons oude huis!”

“Mila, papa en ik vinden het ook niet leuk, maar het oude huis is al verkocht. Je weet dat we geen keuze hadden. Ik moet dagelijks naar het ziekenhuis. We woonden veel te ver weg. Trouwens, door de hoge ziekenhuisonkosten konden we ons het vorige huis niet meer veroorloven. Maak er het beste van,” antwoordt mama.

Mila krijgt tranen in haar ogen en rent huilend weg.

‘Kon ik maar terugreizen in de tijd.’

Wanneer ze bij haar kamer aankomt, slaat ze de deur hard dicht. De gammele deur valt uit de scharnieren en komt scheef te hangen. Nu weent Mila nog harder.

De volgende dag...

Mila schrikt wakker, de zon schijnt door het raam op haar gezicht. Ze heeft hoofdpijn door de ruzie gisteren. Ze staat stilletjes op en kijkt rond. Waarvan is ze wakker geschrokken? Mila hoort buiten geluiden van andere mensen en haast zich naar het raam. Ze vraagt zich af waarom er zo veel volk buiten aan het huis staat.

Holderdebolder stormt ze naar beneden en kijkt door een kier van de voordeur wat er aan de hand is. Ze staat een paar seconden stil en weet niet wat er is gebeurd. Ze ziet een ambulance en papa die met iemand aan het praten is. Snel loopt ze naar hem toe.

“Wat is er aan de hand papa, waarom is de ambulance hier? Waar is mama?”

Papa antwoordt niet. Mila kijkt hem verbaasd aan en ziet dat zijn ogen vochtig worden. Ze weet niet hoe ze moet reageren. De ambulance vertrekt met loeiende sirenes naar het ziekenhuis. Papa kijkt zijn dochter aan en knuffelt haar. Zij is helemaal in de war en weet niet wat er precies is gebeurd. Papa haast zich naar de auto met Mila achter hem aan. Even later arriveren ze aan het ziekenhuis. In de auto heeft papa geen woord gezegd.

“Waarom zijn we hier? Wat is er aan de hand? Waar is mama?” Mila heeft heel veel vragen.

Uren later.

Mila zit nog altijd in de wachtzaal. De tijd gaat traag voorbij. Haar papa is met een dokter aan het praten die hem zonet bij zich heeft geroepen. Na een minuutje of twee komt papa naast Mila zitten. Hij kijkt niet blij.

“Wat is er aan de hand papa?”

“Ik stond net bij dokter Deridder. Hij is de behandelende arts van mama. Mila ik weet echt niet hoe ik dit moet zeggen, maar mam...”

“Wat is er met mama?! Kom op papa, vertel het, gaat het goed met haar? Is ze oké?”

De dokter komt bij hen staan en kijkt naar Mila die hem verward aanstaart.

“Wat is er aan de hand?!”

De dokter spreekt kalm.

”Het spijt me, maar je mama heeft misschien niet meer zoveel tijd...”

Mila verstijft. Papa en de dokter zeggen iets, maar ze wilt het niet horen. De eerste tranen rollen over haar wangen en al snel is de stortvloed niet meer te stoppen.

Mila voelt zich leeg. Ze kan gewoon niet meer. Haar mama was er altijd voor haar. Op slechte dagen, bijvoorbeeld toen Mila haar beste vriendin kwijt was geraakt, maar ook op fijne momenten wanneer ze samen milkshake dronken en ze zo hard aan het lachen waren dat er milkshake uit haar neus kwam. Mila durft er niet aan denken dat haar mama nog maar een paar maanden te leven heeft of misschien nog minder.

Na een tijdje kijkt Mila naar haar papa die ondertussen ook een traantje heeft gelaten.

”Mag ik naar mama toe?” vraagt ze met een verdrietige stem.

”Dat mag, maar je mag haar wel niet moe maken,” antwoordt de dokter.

Mila en haar papa volgen de dokter naar de kamer waar Mila’s mama ligt. De dokter doet de deur open en Mila ziet haar mama omringd door allerlei medische toestellen. Ze loopt naar haar toe en krijgt het alleen maar moeilijker. Ze knuffelt haar mama. Na een tijdje laat ze los en kijkt haar mama aan, maar die kijkt vreemd naar de deur. Dan horen ze een schreeuw vanuit een andere kamer. De dokter en papa kijken naar buiten en zien andere mensen uit de kamers nieuwsgierig naar buiten komen. Iedereen kijkt elkaar verward aan. De dokter gaat naar de kamer waar de schreeuw vandaan kwam. Enkele seconden later sprint de dokter snel en bang uit de kamer. Hij is helemaal bleek geworden en kijkt verschrikt rond.

”Bel de politie!!”

Een kwartiertje later arriveert de politie.

Mila, die bij haar mama is blijven zitten, kijkt haar papa nieuwsgierig aan als hij de kamer terug binnenkomt.

”Papa, waarom is de politie hier?” Ze ziet agenten een stuk van de gang afspannen met tape op de plaats waar de schreeuw vandaan kwam. Ze hoort buiten ook politieszirenes. De dokter komt terug hun kamer binnen. Hij is al een beetje gekalmeerd.

” We hebben een probleem.”

Papa en Mila kijken elkaar vreemd aan.

”Wat is het probleem dokter? Ik ben ook inspecteur bij de politie. Wel bij een ander departement, maar je kan het me gerust vertellen.”

De dokter gaat met papa praten in de gang. Mila is gewoon zo nieuwsgierig en besluit hen aan de deur af te luisteren. Ze hoort dat de dokter zegt dat er iets op de muur is geschreven met bloed. Er staat een tijdstip, 19:03. Er is ook een slachtoffer. De persoon die heeft geschreeuwd, is om het leven gebracht met een beeldje dat in de gang als versiering stond. De vrouw is er meerdere keren mee op het hoofd geslagen en daarna nog een aantal keren in haar buik geschopt. Haar kussen lag op haar gezicht. De moordenaar moet geprobeerd hebben om zo het schreeuwen te dempen.

Mila zal deze woorden nooit vergeten. Ze fantaseert hoe de vrouw aan het schreeuwen was. Als papa terug binnenkomt, is hij lijkleek.

“Wat is er aan de hand?” Mila krijgt geen antwoord, dus gaat ze maar terug naast mama zitten. Papa blijft verzonken in gedachten. Hij kan of mag niet helpen, want dit ziekenhuis valt niet onder zijn bevoegdheid.

De volgende dag arriveren Mila en haar papa terug op de parking van het ziekenhuis, maar van ver zien ze al verschillende politieauto's staan. Mila loopt door de gangen en zoekt de kortste weg naar haar mama's kamer. Ze komt er aan en gooit de deur open. Met een zucht van opluchting ziet ze haar mama verbaasd opkijken. Er is niks aan de hand. Even later komt ook papa een beetje buiten adem aangelopen.

“Doe toch eens rustig Mila!”

Mila antwoordt niet. De dokter komt binnen en vraagt of papa even met hem mee wandelt. Mila begrijpt al snel dat de dokter iets gaat vertellen dat met de politie te maken heeft. Ze besluit hen weer af te luisteren omdat ze zo nieuwsgierig is.

Papa en de dokter stappen in de lift. Als de lift dicht schuift, rent Mila erheen en stormt dan de trappen af precies wanneer de lift beneden arriveert. Ze ziet haar papa en de dokter naar buiten stappen. Mila loopt snel naar de deur. Ze kijkt naar buiten. Daar staan haar papa en de dokter te praten. Ze kan niet dichterbij komen omdat ze haar zullen opmerken.

Dus gaat ze naar de cafetaria en ziet haar papa via het raam met de dokter praten. Mila gaat voor het raam staan en luistert door een open venster. De dokter vertelt dat er weer iemand is vermoord.

Deze keer is het een man en hij is ook heel vreemd aan zijn einde gekomen. Hij was vastgebonden aan zijn bed. Zijn mond was dichtgesnoerd en het leek of de moordenaar een spelletje heeft gespeeld en vanop een afstand messen naar de man heeft gegooid.

“Wat afschuwelijk! Dat die man zo aan zijn einde is gekomen,” antwoordt papa.